

másképp kellene megoldani. Mintha belül agyonszeretnék egymást. Az öregeket, gyerekeket paradicsomi állapotba helyezik. Azt hiszem, ennyi nem kellene. Szerintem nagyon sok energia marad kihasználatlanul. Az egész közösség komolyan segít kifelé, de ebből az egyes tagok csak meséléseken keresztül értesülhetnek, sokszor csak hangszórón át. Nekem nem tűnt úgy, hogy rengeteget dolgoznak, inkább azt gondolom, hogy az itthoni közösségi férfiak is, nők is sokkal többet dolgoznak, mivel a közösségi feladatokat munkaidőn kívül kell elvégezni. Szerintem Istvánnak sokkal több és nyugodtabb ideje lenne közösségi szellemi munkára a kinti időbeosztás szerint. Vajon megelégedettek?

Látszatra igen, személyes beszélgetésekkor igen, s teljesen meg vannak győződve arról, hogy jól csinálnak mindent. Nem sokat elmélkednek, csinálják a közösen elfogadott feladatokat. Keresgélem, hogy kinek alkotó a munkája? Azt hiszem, hogy akik valamihez jól értenek, azok kinőhetik magukat, feladat van bőven. Láttam, hogy ott is vannak lustább emberek. Az evangélium szerint figyelmeztetik egymást. Először négy szemközt. De gondolom, a lusta vagy kevésbé törekvő emberek a kötelező feladatokon kívül nem végeznek mást. Mindenből részesülnek ők is. Azt is gondolom, hogy aki aktív, sokat tesz a kötelező dolgokon kívül, az jut rendkívül jobb élményekhez, feladatokhoz, esetleg utazáshoz, vagy nem tudom mihez. De mindenben együtt döntenek. Nem lehet könnyű igazságosnak lenni.

Szinte mindenki játszik valamilyen hangszeren, de a közös kórusban biztos, hogy énekel. Sokat énekelnek, sokat zenélnek.

Egy falubeli nagyfőnökkel tudtam mindössze két alkalommal beszélgetni, de másodszer már nagyon mérsékeltent kérdeztem dolgokat, mert olyan erős meggyőződéssel beszélt, hogy nehéz volt a saját gondolataimat mondani, s láttam, hogy picit sem nyitott arra, hogy igazam lehet. Talán nem is lehetne különben ott élni, pláne vagyonszövetségben.

Vajon mi tudnánk vagyonszövetségben élni? Ebben ők előttünk járnak, s ha ezt ilyen szeretetben tudják élni, minden elismerésem mégis az övéké.

Utolsó napunkat Piással, Edinával, Andreással és legkisebb fiával töltöttük New Yorkban. Sétáltunk az Óceán partján, beszélgettünk, megvendégtelt minket. Mindene a közösség, jól érzi magát, biztos benne, hogy Jézusért teszi, nagyon nyugodt. Megszerettük egymást. A repülőtéren elváltunk. Szerencsére jó korán kivitt minket a reptérre, így egész jó helyjegyet kaptunk a román gépen. Tömeg volt, de nagyon jó érzés volt arra gondolni, hogy hazaindulunk.

Értékelgettük a kinti napokat. Vidáman is, szomorúan is. Nehéz volt elválni. Megszerettük őket. Az izgalmaktól nem tudtunk aludni. Szép volt a naplemente, majd mindössze két óra múlva a napfelkelte. Leszálltunk. Szeretteink vártak minket. Csodálatos volt.

GYÖRGYNÉ KOLLÁR GABRIELLA

HÚSVÉT A BRUDERHOFBAN...

1998 augusztusában Gyurka bácsi biztatására az akkor 6 fős családunk elrepült az angliai Beech Grove nevű protestáns eredetű, megújult hutteri gyökerű családközösségbe. Erről a 6 hónapról akkor havonta beszámolót küldtünk lelki vezetőnk kérésére. Hiányos nyelvtudásunk és beilleszkedési problémáink kezdetben sok félreértést és nehézséget okoztak egymás megértésében, ennek ellenére rengeteg élménnyel, intenzív lelki fejlődéssel lettünk gazdagabbak. Ott éltük át életünk legszebb karácsonyát ami azóta is átmelegít, ha beszélünk róla. Így esett, hogy régóta tervezgettük: egyszer el kellene mennünk a Húsvétot is átélni a közösséggel, mert eddig csak mondták, hogy ez a legnagyobb ünnepük...és meséltek a vasárnap hajnali tűzről és közösen várt napkeltéről...

2015 tavaszán végre megvalósulni látszott a vágyunk, igaz költségtakarékosabb megoldásként 26 órát buszoztunk a családból négyen, de megérkeztünk az angliai Darvellbe. Ebben a faluban eddig csak rövid látogatásokat tettünk ezelőtt, most két hetet szándékoztunk tölteni a kb. 300 fős közösségben.

Virágvasárnap előtti csütörtökön érkeztünk egy derűs, tavaszias napon. Nagyon kedvesen fogadtak, sok régi ismerősünk lakott most éppen ebben a faluban is. A hostes-családunk, egyben a szomszédunk nagyon kedves, készséges fiatal házaspár lelkesen mutatta meg a falu nevezetességeit. Másnap a munkabeosztásunknak megfelelően mindannyian mentünk a nekünk kijelölt terepre: Balázs 7 évesen az iskolába – nem kis szorongással, Virág (15) a konyhára, mert a középiskola a másik faluban működik csak - Zoli és én a faüzembe. Délben találkoztunk ismét, amikor ebédhez fűlig érő szájjal jött Balázs, mondván, hogy ő itt a mennyországban érzi magát! Ezt örömmel hallottuk – bár, mint később kiderült ebben nem kis része volt annak, hogy mivel ő nem tudott angolul, hagyták szabadon játszani, amíg a többieknek olvasni kellett...

A szombat esti vacsora már a közelgő ünnep jegyében telt. Régi szokás szerint minden szombati vacsora nyitott, tehát a faluból, a környékről bárkit szívesen látnak egy jó étellel és kedves műsorral. Az iskolások készültek nagyon mély előadással és látványos dekorációval a világ szenvedő részéről szemléltetve képeket. Érdekes volt látni, hogy a sérült gyerekek mennyire a közösség részeként élhetnek itt, egyenrangúak voltak az iskolában, a többiek figyelmesen segítették őket (két koreai lány volt halmozottan sérült a csoportban).

Virágvasárnap viharos szélre és hideg esőre ébredtünk. Délelőtt a családi meetingen gyönyörűen dekorált teremben valaki fölolvasta a napi evangéliumot, majd a közösség megjelenítette a jeruzsálemi bevonulást, ami azt jelentette, hogy pálmaágakat lengetve énekelve körbe-körbe jártunk. Mondták, hogy ezt máskor a szabadban számarcsikóval szokták végezni, de a szélsőséges időjárás miatt idén ezt nem merték kockáztatni.

A nagyhéten minden reggel fél nyolckor közös imával kezdte a napot a közösség és innen ment mindenki a munkahelyére. Ez már meghatározta a napot, bár ők reggel 6-kor énekszóval indulnak munkába minden nap (ezt hallottuk a szállásunkon). Az ideai nagyheti készülődést a szenvedéstörténetre valóságossá tette számunkra egy 54 éves beteg testvér: Günther szenvedése, aki már nagyon gyenge állapotban volt, amikor odaértünk. Megható volt, hogy eleinte tolokocsiban, később már mobil ágyban minden közösségi megmozdulásra elhozták fiatal fiúk, akik be voltak mellé osztva éjjel-nappal. Amikor az orvos jelezte, hogy bármikor átlépheti a kaput, aznap este a közösség minden tagja sorban kezet fogott vele és elköszönt. A gyerekek az iskolai osztályaikkal délelőttönként meglátogatták és amikor már nem volt olyan állapotban, hogy fogadni tudta volna őket, akkor énekeltek az ablaka alatt. Szeretettel hordozták mindvégig.

A nagyhéten minden nap érkeztek vendégek. Megjöttek a középiskolások a másik angliai falujukból (Beech Grove-ból) és lassan hazaszállingóztak az egyetemisták és távol élő rokonok is.

Esténként mindig várta valami meglepetés a közösséget: hol az iskolások, hol a felnőtt fiatalok tartottak műsort. Szerdán igazi Pászkalakomán vehettünk részt az egyiptomi kivonulás emlékére ÉTLAPPAL, ami azt jelenti, hogy lerajzolták és megmagyarázták gondos kezek, hogy mi micsoda az asztalon. Volt báránysült, keserű saláta, kovásztalan kenyér, bor és különböző magvak, aminek liturgikus jelentése van, ahogy a báránycsontnak, almának, méznek. Közben jiddis dalokat énekelt egy kis kórus, hogy még hitelesebb legyen az élmény. Kivételesen nem a szokott hosszúkás asztaloknál ültünk, hanem kör alakúaknál kis csoportokban, így lehetett egymást kínálni, beszélgetni közben.

Nagycsütörtökön Lord Supper (Úrvacsora) ünneplésre gyűlt össze a közösség, ami ritka és különleges alkalom. Nem dátumhoz kötik, hanem csak akkor tartják, ha semmi nem zavarja az egységességet, az összhangot. Ezen még Günther is jelen lehetett. Mi is meghívást kaptunk azzal, hogy a kenyeret és a bort csak a bekeresztelkedett testvérek közt osztják ki, de szívesen látnak az ünnepen. Nagy élményt jelentett számunkra az a légkör, amit akkor ott megtapasztaltunk. Amikor a végén körbejárva a teremben kezet nyújtottunk egymásnak "béke veled!" felhívással, ez ott akkor az Isten Országának földi megvalósulását jelentette... Este a "főtéren" kis táború köré padokat raktak és egymást váltva virrasztott a közösség csöndben imádkozva, ahogy a választottaktól kérte annak idején Jézus a Getsemáné kertben...

Nagypénteken munkaszüneti nap volt. Reggelire a helyi orvos családjához voltunk hivatalosak, akik folyósszomszédjaink voltak. 7 gyermekük közül a legfiatalabb Down-szindrómás. Együtt indultunk a délelőtti hangversenyre, ahol a közösség "Krisztus utolsó 7 szava a keresztfán" című oratóriumot adta elő gyönyörűen. Az előadás után ismét teára voltunk hivatalosak egy holland

származású családhoz, majd nagy sétát tettünk közösen beszélgetve Robertsbridge faluban.

Szombaton kirándulni vitt egy baráti család Hastings-be, a tengerpartra. Ez nagy élmény volt mindnyájunknak. Érdekes volt kitekinteni a kommuna világából egy átlagos angliai kisváros hétvégejébe a nyitott ajtókon át látható zsúfoltan telített játéktérmekek sötétségét, az utcákon szembejövők üres tekintetét és vendéglátóink vidám, jóindulatú mosolyát összevetni... Délután az iskolaigazgató családja hívott meg vacsorára, mert a másnapi ünnepi készülődés miatt kivételesen elmaradt a közös étkezés. Tele volt titkolózással a levegő, valami gyönyörű, mosolygós várakozás volt tele mindenki. A lányok virágkoszorút kötöttek másnap reggelre mindenkinek be volt készítve a hűtőszekrénybe, hogy el ne hervadjon...

Húsvét vasárnap korán keltünk, mert még napfelkelte előtt körbeállta a közösség a fiatalok által fölépített óriási máglyát a falu legmagasabb pontján és a lángokban gyönyörködve, énekelve vártuk, hogy a fény győzzön a sötétség felett. Jó volt újra gyönyörködni az egységes hangzásban és belefeledkezni a lélekemelő énekekbe. Ezután együtt vonultunk be az ebédlőbe, ahol gyönyörű tavaszi dekoráció várta a közösséget, amit a felnőtt fiatalok varázsoltak az előző napon óriási munkával, fantáziával és energiával. Ennél szebbet még nem láttam. A gyerekeknek a napos kiskacsák lettek a kedvencei az odavarázolt "Édenben" ahol együtt legelt a farkas és a bárány, meg az őzike is! Odabenn az ebédlőben egy 400 főre megterített esküvői dekorációt találtunk névjegykártyákkal és színharmóniával, illatozó frissensült croissanokkal és mindennel, mi szem-szájnak ingere. Nem gondoltam, hogy lehet még fokozni a sok meglepetést, ami egész héten várt minket, de ez tényleg minden képzeletet felül múlt. Reggeli közben a családokat megkérték, hogy ahol ebben az évben kisbaba született, mutassák be a közösségnek. A büszke édesapák ezért körbevitték az asztalok körül az újszülötteket, akiket mindenki mosolyogva megcsodált :) Délután a családok kirándultak. Többnyire gyalog, vagy lovas kocsival. Minket egy kis fogat vitt körbe egy kedves család meghívására, de mert sokan voltunk és sajnáltuk szegény lovat, így felváltva szaladtunk a kocsi mellett, közben gyönyörködve a rengeteg kisbárányban a falu körül. Gyönyörű napsütéses langyos tavaszi napot kaptunk ajándékba!

Hétfőn rendes munkanapra ébredtünk, de kora délután mindenki abbahagyta amit csinált egy gyors körtelefon hatására és összegyűltünk a nagyteremben, mert Günther testvér átköltözött az örök hazába. A közösségvezető jelentette be a hírt. Imádkoztunk, énekelünk. Mielőtt viszszaamentünk volna a munkánkhoz fölíratkoztunk órabeosztás szerint virrasztani a temetésig Günther mellett. A házigazdáink javaslatára mi velük együtt vállaltunk egy órát másnap.

Kedden az utolsó itt töltött napunk reggelén mentünk a szobájában felravatalozott Günthertől elköszönni. Életről szólóan megfogott ez az élmény. Tanúja lehettem, ahogy egész családok bejöttek kicsi gyerekekkel elköszönni,